

VÉGH ATTILA

Lent

*A föld néha megunja dolgait. Ásít.
Eszébe jutott az ős-unalom,
Khaosz teremtő üre, melyből vétetett.
Ilyenkor a gyökerek, törmelékek, giliszták,
lárvák és ókori pénzek éjszakáján
ibolyakék áram fut át, a múlt
szakadéka megnyílt. Beszél.*

*Előbb-utóbb odaérnek a régészek.
Beletúrnak a szájba,
kihúzzák az idő méregfogát.
Leletnek mondják, amit a
nagy csönd rájuk bíz.
Ezt elvehetjük abból, ami halott.
Meg néhány ritust, beszédet,
az unalmi viszonyok szülte vitát,*

*műanyag koszorút a kirakatból,
Bergman-filmet, emlékeket.*

*A többi: néma föld. Házat építünk rá,
és bemászkáljuk hallgatását, ha sikerül
olcsó társasutazást találni.
Visz a busz, gurul a csönddoboz,
a holttestet bemássa. Mennek, hogy
lássák, amit más tájakon megunt a talaj.
Csak az unalom érdeklí őköt. És néha,
amikor sikerül mélyen megunni
az érdeklődést, az emlékgökerek,
gondgiliszták és reménypénzek között
ibolyáskék áram villan.
Ha ilyenkor egyedül vagy, meghalsz.*

Valahogy így

*A magányt kibírni csak egyedül lehet.
Ez a varázsige. Kimondom és kezdődik.
Villám csap a bérelt szobába,
a falban ujjnyi repedés szalad,
szétgökerező vágó,
ha elér, tudom, szívütés villámlik át,
elcsavarodnak a fák,
sárgán sziszegő ókori füvek közt
az utak összegabalyodnak,
fémlemezeket vérez a nap,
a föld magába fordul,
emésztí a törmelékeket,
belélegzí hajad illátát,
leinti combjaid feszült dallamát
a Kööröcsin utcai éjszakában,
akkor majd meglátom a szürke idegent,*

*rám mutat, és azt mondja, nézz szét,
minden ledőlt már körülöttem,
csak ennyi vagy, széplelkű gyilkos,
gondolkodó holttest, szóval
készülj föl, mert ez most nem álom,
ne kérdezd, honnan hívhatnád vissza magad,
hogy a fényostor úgy érjen, ahogy kell,
hogy miféle rendjét kövesd a megadásnak,
amikor majd elhagynak emlékeid,
mert nincs visszaút innen,
a versekbe csomagolt fényt
szeretteidtől szívtad el,
és fogadok, hogy most, az utolsó órán is
leülsz és verset írsz,
hogy visszaszívd a varázsígét,
te sárkányszívű költő, csalódott vámpír.*

2046

*Találkozol valakivel, megszeret,
lassan belakja emlékszobád,
opálos vitrinek, elszürkült ablakok,
fakuló székek között járkál,
koptatja egy foszló szellem szőnyegét,
reggel a konyhába megy,
kávét tesz föl, mozdulataiban már
nem ismersz rá valaki másra,
kikészít csészéket, cukrot, tejet,
de abban a mozdulatban, ahogy
elzárja a gázt, megáll az idő, a
kávéillatot visszaszívja egy régi csésze,
a finom ujjakból kézfej, kar, váll ered,
és te ott állsz előtte, mint aki saját
múltjában ébredt, a szemébe
nézel és arra gondolsz, úristen,
mindenki mások emlékeit lakja,
az enteriőr homályosul, élesedik, tompul,
te mondasz neki valamit Orpheuszról,
hogy aki az emlékeit keresi, azt fojtó,
ólmos vágy húzza a föld alá,
és már érzed, halálosan érzed,
hogy ha kiönti neked a kávét, és
beleiszol, megnyílik a végtelen űr,
hát gyorsan megkapaszkodsz a
semmi szélén, egy kiálló tényben,
így vársz, amíg a szobát a pillanattól
visszafoglalják a percek, mert a
súly szívében nem élhet ember, és
aki az emlékeit eléri, nem jön vissza,
nem lehet mások emlékkalauza,
nem szerethet többé kísértetet,
nem kávézhat egy olyan világban,
ahol minden, amiért élsz, elfoszlott,
hát ezért kibírhatatlan az a kávéillat,
Eurüdiké halvány, titkos üzenete,
múljon hát, múljon el végre.*